

1201.

Lamulband

007a

EXERCITATIONEM ACADEMICAM
DE
**VERA INDOLE
FEVDI ET OFFICII
NOBILIS**

ADSPIRANTE DIVINA GRATIA
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO

**DOMINO
WILHELMO HENRICO**
DVCE SAXONIAE IVLIACI CLIVIAE MONTIVM
ANGARIAE WESTPHALIAEQVE ET RELIQVA,

SVB PRAESIDIO
CASPARIS ACHATII BECKII, D.
IVR. PROFESSORIS PVBLICI EXTRAORD. SCABINATVS ASSESSORIS
ET CVRIAE PROVINC. SAXON. ADVOCATI ORDINARI

*PRAECEPTORIS AC HOSPITIS SVI
AETATEM COLENDI*
IN ACADEMIA IENENSI

D. XXVII. NOVEMBER, MDCCXXII.
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI
IN AVDITORIO ICC.

SVBIIICIT
ADAMVS ANTONIVS MEYER, LL.C.
BARVTHO-FRANCVS.

IENAE LITTERIS FICKELSCHERRIANIS.

VERA INDOLLE
FRIDRICH OTTAVIUS
NOBILIS
RECTOR MAGNIFICENTISSIMO
D. DOMINO
WILHELMO HENRICO
DUCIS SACCONIAE ET LITVAE CIVITATIS MONTANI
SACRAE THEOLOGICAE ET JURIS
SVM PRAESIDIO
CASPARUS AGATHA BECKER D.
RECTORIS MAGNIFICENTISSIMO
D. DOMINO
IN ACADEMIA IENENSIS
ADAMUS ANTONIUS MAYER D.
RECTORIS MAGNIFICENTISSIMO
D. DOMINO

VIR ILLVSTRIS ATQVE
EXCELLENTISSIMO
VIRO
ILLVSTRI ATQVE EXCELLENTISSIMO,
DOMINO
GEORGIO PETRO
STELZERO

ICTO CONSVMMATISSIMO
SERENISSIMO MARGGRAVIO BRANDENBVRGI-
CO-BARVTHINO A CONSILIIIS SANCTIORIBVS
PARITERQVE AVLAE AC IVSTITIAE
MERITISSIMO
RERVVM FEVDALIVM DIRECTORI GRAVISSIMO
CVRIAE PROVINCIALIS ASSESSORI
SPLENDIDISSIMO,
PATRONO MEO AETERNVM
DEVENERANDO
SACRVM.

VIR ILLVSTRIS ATQVE
EXCELLENTISSIME.

VIR
ILLVSTRIS ATQVE EXCELLENTISSIMO
DOMINO
GEORGIO PETRO
STELZNERO
ICTO CONSUMMATISSIMO
SERENISSIMO MARGARITAE BRANDENBURGICAE
CO-REGINAE & COMITIS PALATINVS
SARITIAE PALAE AC SVEVICAE
SERENISSIMO
SERENISSIMO HEREDITARIO BRACCIO GRAVISSIMO
CIVIS PRORSUMPTIVIS ASESOR
SPENDIDISSIMO
PATRONO MEO AETERNAM

Q*Uod diu multumque in animo agi-
taui, VIR ILLVSTRIS ATQVE
EXCELLENTISSIME, nimirum vt esset
aliquod pietatis & obseruantie erga Te
meae pignus, illud impraesentiarum offerre
susti-*

sustineo. Quamquam vero facile intelli-
go, hoc ita non comparatum esse, ut vel
exquisitissimæ TVAE eruditioni, rerum-
que Germanicarum notitiæ, satisfaciat,
vel meo desiderio respondeat; convenit ta-
men splendidissimis varii generis muneri-
bus, ad quæ meritorum TVORVM virtute,
singularique SERENISSIMI PATRIAE
PATRIS gratia, euectus es, quibus de ha-
ctenus cum immortalis Nomini gloria, in
gubernandis potioribus reipublicæ parti-
bus, sapientissime functus es. Suscipe er-
go, VIR ILLUSTRIS, hoc qualecunque
deuotissimæ mentis pignus, excellentissimo
TVO Nomini consecratum; neque dedigna-
re illorum me numero accensere, quibus
nihil magis curæ cordique est, quam ut
TVO frui queant patrocinio. Obtestor
Numen immortale, ut TE, unacum splen-
didissima TVA Familia firmum semper
valentemque, prospera rerum temporum-
que fortuna conseruet, omniaque TVA con-
silia

*filia in posterum quoque ita dirigat, ut in
reipublicæ salutem, & SERENISSIMI no-
stri PRINCIPIS cedant emolumentum.
Ita voueo atque opto*

ILLVSTRIS ATQVE EXCELLENTIS-
SIMI NOMINIS TVI

cultor deuotissimus,
ADAM ANTONIVS MEYER.

DE
**VERA INDOLE
FEVDI ET OFFICII NOBILIS.**

§. I.

Aturam inter omnes homines cognationem & æqualitatem constituisse tum per se manifestum est ad intelligendum, tum certissimo colligitur indicio, quod in cœlis vnum omnes habemus patrem, DEVM O. M. & in terris Adamum protoplastum, quodque eodem omnes nascimur, nutrimur, & adolescimus modo, eademque cuncti ex hac vita discedimus porta, denique etiam eandem in tabem aut puluerem omnium corpora resolvuntur.

§. II.

Nulla itaque nobilium ac plebeiorem discrimina constituit illa rerum aliarum fecunda creatrix. Sed pro æquali, quo naturaliter omnes mortales gaudemus conditione ac statu, æqualij etiam omnes sine exceptione naturaliter censemur iure. Quam quidem naturam humanam, ex eaque profluentis iuris naturalis æqualitatem, non agnoscere solummodo, sed merito etiam custodire oportet, omnes rectæ rationis lumine præditos.

A 2

§. III.

§. III.

Præclare hinc aliqui pronunciarunt, primam ac simplicissimam iustitiæ inter omnes homines rationem ex aliquo æqualitatis iure oriri, & primam veluti naturæ legem, legum ac iurium æqualitatem videri tamdiu, donec inæqualitatis appareat ratio. Confer omnino B. Dn. de Cocceii, in elegantissima, *de Proportionibus*, Commentatione, *Dissertat. II. Sect. II.*

§. IV.

Verum tamen haud potuit omnimoda illa ac simplicissima æqualitas in genere humano commode seruari. Quin & ipsa natura inter liberos suos inæqualem quodammodo fecisse videtur sortem; quandoquidem aliis, benignæ matris instar, amplissima tribuit animi iuxta ac corporis dona; aliis contra nouercali veluti manu tenuia porrexit munuscula. Quam ob rem, vt aliqua sit personarum distinctio, respectusque earum habeatur, naturalis ratio apud omnes gentes constituit.

§. V.

Quemadmodum vero, quod in vnoquoque genere præstans est atque excellens, *nobile* seu noscibile merito dicitur, prout ex aduerso obscurum, nullaque laudis parte conspicuum, *ignobile* audit: itaque nata hinc est distinctio inter homines *nobiles* ac *ignobiles* seu plebeios: quæ tamen communem illam omnium conditionem ac dignitatem, minime tollit, sed hoc tantum designat, aliquos sola illa existimatione naturali perfrui, alios contra quodam accidentariæ dignationis additamento gaudere.

§. VI.

Ceterum de vero nobilitatis seu prærogatiuæ illius fundamento anceps est ac impedita disputatio. Ego quidem rationem

tionem sic duco: vti praestantia opinio atque aestimatio duplici considerari potest modo, primo quanti in se sit ac valeat, secundo quanti habeatur ab hominibus in republica; ita quoque alia est *nobilitas* naturalis, alia *ciuilis*; aliudque huius, aliud illius fundamentum.

§. VII.

Equidem veram nobilitatem in vniuersum oportet esse ex censu verorum bonorum. Horum autem in numerum minime veniunt caduca corporis aut fortunarum bona, sed quae animum spectant adeoque aeterna sunt. Itaque naturaliter nulla datur vera praestantia ac nobilitas, nisi ex virtute eiusque exercitio proueniens. Quam in rem praclare Iuuenalis, Satyr. 8. v. 20. canit: *Nobilitas sola est atque unica virtus.*

§. VIII.

Quamquam vero haec praecipuum quoque fundamentum est nobilitatis ciuilis, negarique haud potest, plerisque gentibus placuisse, vt non nisi praclare meriti ciues, certis priuilegiis certoque existimationis gradu donarentur, eoque pro nobilibus haberentur; sunt tamen pro diuersis rerum-publicarum institutis complures etiam aliae ac velut secundariae nobilitatis causae: vnde etiam generalis, in omni ciuitate valitura eius descriptio, dari non potest.

§. IX.

Haec causas prolixo nunc recitare catalogo, diuersissimaque omnium populorum in hanc rem placita cumulare, neque animus est, neque temporis vel instituti ratio patitur. Propius vero ad rem pertinet obseruasse, Germanorum antiquissimos in diuitiis, praediorumque inprimis ac fundorum possessione, itemque dominica in seruos potestate, praecipuam dignationem posuisse. Eaque ex re vocabulum *Edelmann*,

mann, quo patrio sermone vimur, explosis, quæ vulgo circumferuntur, allusionibus, deriuandum esse opinamur.

§. X.

Constat enim prisca Teutonica lingua vocem *Od*, *Oed*, vel *Oede*, pro qua hodie dicimus, *Gut*, *prædium*, *fundum ac bona* significare; vnde etiam nunc habemus, verba *All-od*, *Fe-od*, *Sold-od*, *Klein-od*, *Bar-od*, *Ein-od*. Vocula autem *Mann* antiquissimis rerum Germanicarum scriptoribus, *dominum* seu *possessorem*, *patremque familias*, designat. Itaque compositum ex *Oede* & *Mann*, *prædii alicuius possessorem seu dominum* indigitat: quem hodie, mutato diphthongo *OE*, in simplex *E*, insertaque, vt sæpe fit, littera *l*, faciliore pronuntiatione, vocamus *Edelmann*. Adi Io. Loccenium, in *Lexico Sueo-Goth.* voce *Odeliord.* et, ill. Dn. de Plönnies, in elegantissima, *de Ministerialibus*, Commentatione, *Thes. IIX.*

§. XI.

Continuauit etiam petita a prædiorum possessione prærogatiua atque æstimatio non solum per Francorum & Saxonum tempora; sed recentioribus quoque seculis ad nobilitatem vel plane acquirendam, vel tuendam saltem ornandamque ea res insigne attulisse videtur momentum. Id quod vno alteroque probatum dari argumento haud inuolupte, aut ab ratione tractationis nostræ alienum fuerit.

§. XII.

Primo itaque certum est, ab ipsis fundis seu prædiis, vnde primitus censebantur nobiles, eorum appellationes atque cognomina sumpta fuisse. Plerumque enim hæc ita sunt comparata, vt locum aliquem, vel vicum, prædium, fundum, aut simile quidquam significant; quod ipsum propterea *das Altväterliche Stamm-Gut* vocari solet. Recto hinc iudicio

dicio videmus fieri, vt quibus alia est, quam prædialis eiusmodi, vt ita loquar, denominationis ratio, v. g. ab aulico quodam officio desumpta, illi sollempnibus particulis, *von, de, ab*, plane non vtantur, licet haud raro optimo iure ac genere nobiles sint, talesque longissimo temporis vsu ab omnibus habeantur. Iunge Hertium in *Diff. de Feudo Nobili, Sect. 3. §. 4. Dn. de Cocceii, in Iuris Publ. Prud. Cap. 15. Sect. 1. §. 10.*

§. XIII.

Alterum huius rei argumentum est, quod a diuersa prædiorum qualitate ipsi etiam nobilitatis gradus discriminari coeperint. Nimirum fidem faciunt antiquitatis monumenta, haud quaquam libera & ab omnibus præstationibus immunia, sed potius Ducum Comitumque iurisdictioni regulariter subiecta fuisse nobilium bona. Quod si ergo prædium aliquod exemptionem iure singulari impetrauit, eaque ex causa *Bar-Od, ein Frey-Guth*, dictum est, (vocula enim *Bar* liberum & immune quidquam designat) possessor etiam illius, qui proinde *Baro*, hoc est, *liberi prædii dominus*, appellatus, ordinis pariter ac dignitates prærogatiua præ aliis nobilibus iure suo censeret voluit. Similiter vbi prædium nobile in criminalibus quoque causis, quod raro accidit, immunitatem accepit a iurisdictione Comitis, possessor illius, a voce *Cent, Centena*, quæ iudicium criminale notat, *Cent-bar, vel Semper-frey* vocatus est. vid. *Lehmann, in Chron. Spir. Lib. 5. cap. 108. Dn. de Cocceii, in Iuris Publ. Prud. Cap. 15. §. 33.*

§. XIV.

Præterea sicut hodieque frequenter fit, vt homines plebei, diuitiis paulo amplioribus instructi, nobilitatem affectent, impetratisque a Casarea Maiestate codicillis, vt pote novæ dignitatis testibus, defectum natalium supplere gestiant:

stant: * ita quoque antiquioribus temporibus homines plebei, citra vllum aliud priuilegium, ex sola prædiorum acquisitione nobilitatem sibi vindicarunt. *Euenire solebat*, ait Franc. Guillimannus, de Reb. Heluet. c. II. *vt nobiles ipsi prædia sua aliis ex plebe & vulgo indulgerent, qui, progressionem facta, eo titulo etiam nobilitatem sibi vindicarunt. Quo ex fonte infinita nobilium profluxit multitudo.* Add. Hert. Op. Vol. I. Tom. 2. p. 485.

§. XV.

Ceterum illa ipsa, quæ, vt vere ait Guillimannus, *cit. loc.* ex hoc fonte profluxit infinita nobilium multitudo, causata fuit, vt in desuetudinem iuerit isthoc prædialis nobilitatis institutum. Quando enim sæculo nono, & sequentibus, ex rationibus pseudo-theologico-politicis, serui, quorum plenissimum antehac fuerat Germania regnum, cateruatim veluti manumissi, magnam partem in nouiter extructas vrbes se contulerunt, exercendæque mercaturæ ac rei opificariæ sese dediderunt, atque hac via ad opes parandas fundosque acquirendos nacti sunt occasionem, fere eueniebat, vt, re-

* Audiri hac de re meretur Frid. Lichtenstern, in der Schlesischen Fürsten-Krone, Discursu 10, ibi: *Es ist sonst schwerliche ein Orth in Teutschland, in welchem die Bürger dergestalt den Adel-Stand an-biren solten, als in Schlesien; öftters zum größten Ruin ihrer Kinder, Häuser, und Familien lassen sich insonderheit Kauffleute und Kräbmer, wenn sie etwa etliche tausend Rthlr erworben in den Adelstand, ja wohl gar in den Freyherrn-Stand erheben, und meynen also denen alten Patriciis und Geschlechtern, auch Doctoren und Gelehrten gleich zu seyn. Welches aber diese nicht verstehen wollen, und zum Unterscheid dieselben insgemein verächtlich Pfeffer-Sacke zu nennen pflegen. Obnlangst (ita pergit citatus auctor) schrieb ein kluger Mann recht sinnreich: von dreißig Labren her hat es gebeissen Piper Peperit Pecuniam; aber jetzo mag es bey etlichen heissen, Pecunia Peperit Patricios.*

FEVDI ET OFFICII NOBILIS. 9

rum quodammodo potiti, protinus quoque nobilium sibi arrogarent, vel inuaderent potius iura. Quod cum ægre ferrent tum nobiles antiqui, nouorumque istorum hominum olim domini, tum ciues reliqui, visum tandem est, vt, quicumque asserere veram *antiamque* nobilitatem possent, immunes & vectigalium & tributorum essent, adeoque nobilium iure censerentur; ceteri autem cum plebeiis quæuis onera tolerarent. Vid. omnino Matth. Vossium, *Lib. 8. Annal. Holland. ad annum 1335.* &, qui hunc etiam laudat, celeberrimum Hertium *in Opusculis cit. loc. pag. 486.* Schilterum *in Comment. ad Ius Feud. Alem. L. I. c. 2. §. 24.*

§. XVI.

Quandoquidem vero *antiam* nobilitatem probare, non minus difficile fuit ex iusta seruitute haud ita pridem manumissis, quam, hoc non præstito, affectata semel nobilitate carere, probrosum; itaque ad Imperatoris auctoritatem, ceu, communem quendam fontem atque radicem omnium dignitatum, prouocatum, nataliumque defectui ex solennibus tabulis & insignibus, ab Augusto impetratis, remedium quæsitum est. Quæ quidem origo est nobilitatis, vt ita loquar, *co-dicillaris, seu diplomaticæ.*

§. XVII.

Enim vero, sicut antiquarum familiarum conseruatio in optimæ ciuitatis institutis quouis tempore meritissime numerata est; quemadmodum ex aduerso earum oppressiones multis rebuspublicis fuerunt exitiosæ: ita non omnibus promiscue supplicantibus illico concessa ab Imperatore sunt nobilitatis diplomata; verum oportuit illos ante omnia monstrare, iam iam per aliquot progenitorum gradus se libertate gauisos, neque adeo indignos esse ceterorum nobilium statu

B

ac

ac censu. Hinc ergo auorum & proauorum recitandorum necessitas, in obtinendis nobilitatis tabulis, repetenda venit.

§. XVIII.

Hoc pacto minus quidem offensæ videbantur antiquæ familiæ, illudque etiam præcipui habebant præ nouis istis hominibus, quod equidem horum aliquot maiores ingenui, sed tamen plebeii saltem ciuicique ordinis fuerint; contra illi patres etiam nobiles iusta serie cire possent, proptereaque ceteris re vera essent generosiores. Sed hoc tamen male habuit auita nobilitate præditos, quod illi recens creati publicis suis & ab Imperiali splendore impetratis tabulis, nimium veluti superbirent, ceterosque his destitutos, solaque illa priuata rei æstimatione subnixos, infra se despiciere inciperent.

§. XIX.

Huius rei indignitate, accedente etiam sequioris seculi ignorantia, haud pauci ex veteribus Germaniæ nobilibus commoti fuerunt, vt & ipsi adirent Cæsarem, specialique diplomate nobilitatem sibi confirmari peterent, obtinerentque. Caue itaque existimes, vel omnes nobilitatis tabulis hodie instructos quondam in seruitute fuisse, vel his destitutos ab ordine nobilium excludendos esse. Inualidum quippe est vtriusque illius consecutionis filum. Sane quicumque docere possunt, quod a longissimo tempore ab omnibus habiti & agniti sint pro nobilibus, etsi nullum diploma decoris sui producere possint, tamen optimo iure nobiles se ferunt. Sicut recte pronunciat Vlr. Huberus in nobili, *de Iure Ciuitatis, Opere Lib. 2. sect. 2. cap. 4. n. 28.*

§. XX.

Ceterum cum tanta esse cœperit natalium consideratio
ac

ac præstantia, vsque adeo vt noui etiam homines magis placere sibi aliisque viderentur, vbi non solum ad natos natorum & qui nascuntur ab illis, verum etiam, effectu iuris retrogrado, ad patrum patres & qui putrefacti ante illos, codicillaris illa nobilitas extenderetur, creditum hinc est, a solis natalibus æstimandam venire nobilitatem, adeoque nihil aliud eam esse, quam *excellentiã generis, ex claritudine maiorum ad posteros propagatam.* Quo pertinent quæ copiose differit Tiraquellus, *Tract. de Nobilit. cap. I.*

§. XXI.

At enim si nobilitas semper aliquam vetustatem requirit, adeoque non nisi per traducem, & natalibus communicatur, a nobilium ordine separandi veniunt omnes ii, qui pro suis tantum personis nobilitate donantur, vt aliqui equites aurati, quos vocant, ac comites palatini, quin & omnes, qui primi insignia nobilia in suam gentem intulerunt; quos tamen iura nobilium vel maxime habere constat. Itaque hunc in modum formanda erit nobilitatis definitio: quod sit, *dignitas ex claritudine maiorum ad posteros propagata, vel cuiquam specialiter tributa.* Consule Huberum, *cit. loco.*

§. XXII.

Quum vero specialis illa concessio ex variis causis fieri possit, & natales etiam in se spectati haud tribuant præstantiorem animum eximiamque virtutem, adeoque nobiles præ plebeis naturaliter nulla prærogatiua gaudeant; sed ea oriatur ex impositione & indulta ciuitatis, quæ constituit, vt certus status, cui annexa certa iura, gradusque existimationis, in aliquem semel collatus, ad ipsius posteros, citra nouam collationem per solos natales deriuetur; qua impositione sublata vel splendidissimi natales a plebeis ne hilum quidem

discrepant: add. Pufend. de *Iur. Nat. & Gent. Lib. 8. c. 4. §. 26.* merito hinc disquiritur, vnde claritudo illa parentum, ex qua reputatio nobilitatis, æstimari debeat, & quodnam sit optimum legitimumque specialis concessionis fundamentum.

§. XXIII.

Constat autem civili ac naturali ratione, vfu etiam gentium comprobata, præcipuam nobilitatem iis officiis contineri, quæ in administranda tuendaque vel ornanda republica versantur: cum enim hæ sint ipsius summæ potestatis partes, quibus constituitur, & vnde muneris, quod illa sustinet, fastigium est, eiusque veneratio sanctitasque proficiscitur; non potest non esse præcipua in republica eorum officiorum dignitas atque nobilitas, quæ de huius muneris administratione vel in consilio principis, vel iurisdictionis potestate, vel alio, togatæ aut armatæ militiae genere, participant. Conf. ill. Dn. de Cocceii, de *Potestate Statuum Imperii circa dignitates*, cap. I. §. 16.

§. XXIV.

Merito hinc apud Græcos & Romanos illi præcipue nobiles habebantur, quorum vel maiores progenitoresque, vel qui ipsi, honores & insignia reipublicæ munera gesserunt. Legebantur enim & ex plebe & ex ordine equestri ad magistratum; & ita lecti semper desinebant esse plebei, seu equestris ordinis, & facti inde sunt ordinis senatorii. Hinc & iudices Romanorum nobiles fuere, non plebei, sicut constat ex lege 12. C. de *Dignitatibus*, vbi pœnæ loco statuitur, *ut iudices, si sceleribus se maculassent, honore exuti, inter plebeios habeantur.* Omnes igitur honores adepti plebeiorum censui exempti, & contra honoribus priuati in plebeiorum censum redacti fuerunt. vid. Bodinus de *Republ. Lib. 6. p. m. 1213.* Dn. Coccei. *cit. loc.*

§. XXV.

§. XXV.

Excellentior autem nobilitatis gradus apud Romanos eorum fuit, qui patres etiam, magnis reipublicæ muneribus functos, ciere poterant, quique non suas tantum, sed & maiorum suorum habuerunt imagines. Itaque patricii primi nobiles habiti sunt; quemadmodum etiam hi primi posuerunt imagines, quod iis primis curules magistratus, ut consularum, censura, patuerunt; unde ius imaginis fuit, seu ius nobilitatis. Etenim ut imago a magistratu proficiscitur, sic nobilitas ab imagine: qua de causa etiam sæpe imagines pro nobilitate sunt posita. *Compara Car. Sigonium, de antiq. iure civium Rom. Tom. I. Lib. 2. cap. 20.*

§. XXVI.

Sic igitur posterioribus temporibus Romani nobiles non constituebant peculiarem ordinem, & per insignia iura a reliquis distinctum; sed prout quis multas fumosas imagines in atrio disposuerat, aut propria virtute ad honores aspirauerat: ita maiorum vel propriis meritis nobilis censebatur. Cumque rempublicam non solum armis decoratam, sed & legibus oporteat esse armatam, ut utrumque tempus & bellorum & pacis recte possit gubernari, eaque propter in se non minoris sint, quæ togati honores in rem publicam possunt conferre, quam quæ sagati, manifeste apparet Romanam nobilitatem non ex hisce solum, sed cum maxime etiam ex illis, æstimatam fuisse. *Conf. Pufend. de Iure Nat. & Gent. Lib. 8. cap. 4. §. 29.*

§. XXVII.

Quemadmodum vero gentes Germanicæ, quæ per uniuersam Europam se diffuderunt, in quam plurimis aliis
B 3 caussis

caussis imitati sunt, ac velut propria sibi fecerunt, salutaria Romanorum instituta: ita quoque in æstimanda vera, hoc est, ex virtute & rebus præclare gestis, deducta nobilitate, siue hæc gentilitia, siue personalis sit, idem factum esse, sine magna difficultate monstrari potest.

§. XXVIII.

Nimirum ex quo Germania, Francorum auspiciis, vnius reipublicæ formam & faciem induit, varii generis officia ac ministeria publica fuerunt introducta, quæ ab antiquis Teutoniæ populis penitus ignorabantur. Quo enim laxior est respublica, eo minus potest imperantium & parentium ordo, per quem ciuilem felicitatem comparari constat, haberi aliter, quam vt imperium per plures veluti canales diffundatur; & quum superesse rebus omnibus solus ciuitatis rector nequeat, alii in partes curarum vocentur, quorum sapienti consilio ac ministerio magnam illam imperii molem leuiorem reddere liceat. Pauca enim aliqua vnus videat, vnus audiat: at esse debent multi regis oculi, & multæ aures.

§. XXIX.

Isthæc officia in vniuersum vel maiora sunt, vel minora, quorum illa etiam honores, hæc ministeria, in strictiore significato vocari possunt. Vtraque etiam duplicis rursus generis sunt, alia quippe ad ipsam reipublicæ administrationem in aliqua parte pertinentia, alia contra vnice ad principis personam, eidemque necessaria seruitia, comparata. Quæ ad ipsius ciuitatis procuracionem faciunt munera, iterum duorum generum existunt; vnum est eorum, quæ annexam habent potestatem regalem, hoc est, facultatem regalia quoque exercendi iura; alterum vero istiusmodi

modi complectitur officia, quæ sublimi hac procuratione sunt destituta.

§. XXX.

Iam quidem superius expositum est, *nobile* seu noscibile dici, quod in vnoquoque genere præstans est atque eximium. Hinc vero facile apparet, quam sint officia nobilia, quæ ignobilia. Nimirum vii dignitatum varii sunt gradus, ita in *Nobilissimatu*, vt ita loquar, (qui tamen apud Romanos paulo aliter acceptus, atque apex fuit omnium ceterarum dignitatum, solisque Cesaribus & eorum liberis competiit, vid. Gutherius, *de Offic. Dom. Aug. Lib. I. cap. 4.*) primo omnium loco constituta sunt officia, quibus regalium iurium administratio annexa est.

§. XXXI.

Quam ob rem si administer aliquis siue in sago, siue in toga, &, quod hanc spectat, siue in curia & foro, siue in ecclesia, eam ad dignitatem euectus sit, vt illorum iurium procurationem habeat, quæ vel directo & principaliter ad statum & gubernationem reipublicæ pertinent, vel secundo saltem ad sustinendam principis dignitatem referuntur, ille vere nobile, & quidem regale, officium gerere intelligitur. Quo circa etiam si plebeus ac ciuicus originis homo, meritorum virtute ad talismodi functionem adspirauerit, tamen eum vere nobilem esse, omnibus priuilegiis, iuribus, & emolumentis, quæ illustri officio alias tributa sunt, gaudere, eisdemque etiam aduersus genere nobiles, seu gentiles homines, frui debere, censendum est. Quemadmodum ex aduerso si quis, iam per se natalium splendore præfulgens, prædictis reipublicæ muneribus ornatus sit, hunc duplici nomine nobilem iure optimo maximoque dixeris.

§. XXXII.

§. XXXII.

Proximum ab his officii nobilis gradum tuentur, qui quidem etiam spectabili quodam munere, vel in ipsa republica, vel in principali domo aut familia, vel alio modo funguntur; sed tamen cum regalium iurium administratione nihil quidquam habent negotii. Huius generis sunt decantatissima illa quatuor officia aulica, v. g. dapiferatus, pincernatus, & quæ, cultioris seculi vsu, his accesserunt plura. Quæ quidem nobilioris ordinis extra controuersiam sunt ministeria, *adeliche Chargen*, vsque adeo, vt non aliis, nisi gentilibus hominibus, soleant conferri; sed tamen in regalibus officiis numerari haudquaquam merentur.

§. XXXIII.

In his igitur, & similis generis functionibus, ipsa muneris dignitas & ratio olim pariter ac hodie tribuit nobilitatem, vt alia eius concessione & collatione opus non sit. Quapropter manifeste constat, ab omni ratione, & ab institutis ac legibus Germaniæ alienissimum esse, has publicorum officiorum, & inprimis reipublicæ iustitiæque tuendæ consecratas dignitates, in ciuicum, vt vocant, vel plebeium ordinem detrudere, &, quæ maioris nobilitatis nomina sunt, nobilibus opponere: cum ista distinctio, inter plebeios ac nobiles, ipsas reipublicæ dignitates nullo modo contingat, nec ad eos qui in publicis honoribus constituti, horumque collatione maiorem dignitatem consecuti sunt, pertineat; sed reliquos priuatæ conditionis ciues ab inuicem secernat. Hi enim ab antiquo duplici discrimine habiti, & hinc duplex eorum ordo, plebeiorum ac nobilium. Quæ hactenus recitata sententia est illustris Cocceii, in *Dissert. de Potest. Statuum, circa dignitates*, cap. 2. §. 19. Quam non infringunt
dubia

dubia celeberrimi post fata etiam ICTi, Georg. Beyeri, in *Specimine Iur. German. cap. 2. §. 26. & seq.* dummodo statum nobilitatis medii ac hodierni æui, nobilitatem item personalem ac gentilitiam, denique etiam ea quæ de iure, & quæ de facto sunt, curatiorè iudicii lance ab inuicem secernamus.

§. XXXIV.

Manifeste itaque apparet, quanam sit vera caussa præstantiæ illius ac prærogatiuæ, quam aliqui ciues vel a natalibus suis & claritudine generis habent, vel propria virtute adepti sunt; nimirum quod aut progenitores eorum, rebus in toga sagoque, domi ac militiæ, præclare gestis, ex publico principis aliorumque ciuium iudicio, hoc meruerunt, vt sanguini etiam ac progeniei eorum, more ab Romanis recepto, honor aliquis tribueretur; aut quod ipsi præcipuis in republica dignitatibus præfulgent. Quorum vtrumque si in eadem persona, sicut hodie frequenter euenit, concurrat, hanc in excellentiore gradu duplicique nomine nobilem esse, iterum iterumque pronunciamus.

§. XXXV.

Et propriæ quidem virtuti, in illustri præsertim functione occupata, honos & veneratio meritissime debetur, quod prolixa non opus habet demonstratione. Ratio autem impulsiva, recipiendæ primitus nobilitatis *gentilitiæ*, fuit hæc sine dubio, quod populi sperarent, virtutes eorum, qui bene rempublicam gesserant, imitaturos esse, qui nascerentur ab illis. Item vt eo magis quilibet ad virtutem accenderetur, si intelligeret, se non perituram, verum vsque ad seros nepotes victuram dignitatem esse adepturum. Vide, si lubet, laudatum Huberum *de Iure ciuit. cit. loc. n. 37.*

C

§. XXXVI.

§. XXXVI.

Ex superioribus fluit, nobilitatem istam *officialem* esse eminentiam quandam & prerogatiuam, summæ potestatis, & quæ huic æmula est, decreto, ob merita conspicua in rempublicam, & propter functionis dignitatem, certis personis, earumque aliquando progeniei tributam, illas a vulgari plebis sorte eximentem, variisque beneficiis ac priuilegiis exornantem. Vnde facile constat, ipsum Officium nobile, ab adiuncta qualitate sic dictum, esse, quod prerogatiuas ac priuilegia nobilitatis annexa habet, atque in eum, qui illud administrat, ipso facto transfert. Vide Dn. Cocceiũ, *c. l. c. I. §. 22.* vbi tamen *numero precedente* recte monet, quod interdum nobilitas quædam concedatur iis quoque, qui non sunt in tali, vt dictum, officio publico constituti. Quo tamen casu illa potius consistit in quibusdam beneficiis, immunitatibus & prerogatiuis, quæ regulariter competere dignitatibus & officiis solent, sed arbitrio principis aliis quoque concedi possunt. Vnde sententia crebrioribus eruditorum calculis probata, *Doctores esse nobiles*: de qua prolixè agit Tiraquelus, *de Nobilit. cap. 5.*

§. XXXVII.

Hinc vero apparet, consentaneam veritati omnino esse illorum opinionem, qui tam superioris, quam inferioris nobilitatis gradum ex dignitate militari repetendum esse duxerunt. Vid. Lud. Hugo, *de Stat. Reg. Germ. c. 4. §. 22.* Hert. *de Feudo nob. Sect. 3. §. 3.* Quamquam enim nos hæcenus de officiis publicis saltem loquuti sumus; constat tamen *militiam*, vsu iuris nostri, dici omnem functionem ordinariam, qua quis operam suam nauat vel principi vel reipublicæ. Quam in rem consuli potest nobile par ICC. Hugo Donellus, in
Com-

Comment. ad L. ult. Cod. de Pignor. & Franc. Connanus, Comment. Jur. Ciu. Lib. VI. cap. 15. vbi militias nihil aliud, quam officia fuisse, militiarumque & officiorum nomine idem significari, manifestissime demonstrant. Adde Ioh. Frid. Rhetium, in Comment. Jur. Feud. Lib. I. Tit. 21. in princ. Sed hoc tamen ire nolumus inficias, quod, quemadmodum plerumque vsu venit, vt quæque res ex maiore parte æstimeretur, eiusque inde fiat denominatio, ita quoque virtuti ac functioni bellicæ partes nobilitatis frequentius detulerint gentes Germanicæ, bellis quippe singulariter adsueta, in illisque maximam fortunarum suarum partem collocare solita. De cetero autem togatis etiam honoribus tributa omnino fuit nobilitas. Neque vlla ratio proferri potest, quare id minus iuris fuerit, minus hodie moris esse debeat. Add. Franc. Hotomann. de Feudi Orig. cap. I. n. 40.

§. XXXVIII.

Sequitur, vt ad feudi nobilis explicationem aggrediamur. In hac vero mirum est quam Doctores abeant in diuersa sententiarum diuortia. Aliis quippe a causa efficiente, aliis a scopo siue destinatione feudum conferentis, aliis ab effectu, aliis ab obiecto, aliis ab adiuncta qualitate, aliis a subiecto passiuo, aliis ex tenore inuestituræ, aliis ex numero subditorum, aliis ex quantitate & qualitate præstationum ac reddituum, aliis ex loci siue curiæ feudalis consuetudine, aliis aliunde feudum nobile definiendum esse opinantibus. Quid, quod non desint, qui distinctionem feudi, in nobile ac ignobile plane reiiciunt, præsertim quod ea in nostris feudorum libellis conceptis verbis non occurrat; omne feudum, saltem priscis temporibus nobile fuisse, existimantes. Adear, qui volet, Helfr. Vlric. Hunnium, in Tract. Feud. cap. 6. vbi varios variarum illarum sententiarum laudat auctores.

C 2

§. XXXIX.

§. XXXIX.

Hasce difficultates superari posse existimat illustris Hertius, *de Feudo Nobili, Sect. IV. §. 4.* si distinguatur origo rei, ab eius progressionem. Quam quidem compositionis rationem nos etiam admittimus; sed longe aliter, quam a laudato viro factum est, explicamus: hoc insuper monentes, quod eius doctrina tum priscis feudorum institutis, tum vsibus hodiernis repugnare videatur, quando asserit, primam ac propriam feudi nobilis concessionem soli Imperatori in acceptis ferendam esse, adeoque regionum Germaniæ Dominos non nisi nobilibus, ab Imperatore factis, feuda nobilia conferre posse.

§. XL.

Nimirum feuda, quod etiam vis vocis, & primæ institutionis ratio monstrat, nihil aliud erant, quam certa prædia, reipublicæ administris, & in sagata potissimum militia occupatis, salarii atque stipendii loco, a principibus assignata. Quoniam enim sub initium rerum publicarum, & constitutorum adeo officiorum publicarum, potissimæ diuitiæ in prædiis & agricultura consistebant, hinc ministrorum quoque salaria in his potissimum constitui necesse erat. Vid. pluribus Dn. Præses, *de Paribus Reipubl. Ministri & Vasalli iuribus cap. 2.*

§. XLI.

Præclare in hanc rem scribit Dn. de Cocceii, in *Iuris Publ. Prudent. cap. 15. §. 9.* ac in *Hypomnem. Iur. Feud. Tit. I. Apud Romanos magistratus populi Romani ex arario publico stipendia sua accipiebant*, (confer tamen Legem 2. & 3. Cod. de Fundis Limitrophis; & his iunge etiam in Orientali Imperio κτήματα στρατιωτικά, possessiones militares; de qui-

quibus Constantini Porphyrogenetæ Nouella extat apud Leunclauium, sed emendatior apud Car. Labbæum, & Ioh. Meursium) *Sed more antiquo Francorum fidelibus regni, ut dicebantur omnes, qui vel officia in regno, eiusque parte gerebant, vel ministeria in bello ac aula præstabant, concessæ sunt certæ terre ac prædia, ut eorum reditum, vel reditus parte, quin & iuribus, quandoque etiam regalibus viderentur, quasi loco salarii, & ad sustinendam dignitatem ac familiam. Accurate id de Comitibus explicat Lehmann. Chron. Spir. Lib. 2. cap. 17. quando ait: Dafs sie zu Erhaltung ihres Standes vom König und dem Reich sonderbare Gütber an Wäldern, Aeckern, und Wässern, und darzu gebærigen Gerechtigkeiten, in Besitz und zu nutzen und niessen, auch sonderbare Kønigliche Leibeigene gebabt, die solche Gütber der Herrschafft zu Nutz erbauden müssen.*

§. XLII.

Fuerunt itaque olim certa prædia certis officiis ac ministeriis auctoramenti loco annexa. Quod vero in aliis rebus sæpenumero vsu venire solet, ut ab adiuncta qualitate, itemque a scopo & destinatione, vel ab effectu, suam accipiant denominationem, idque sexcenta, etiam ex ipsis feudorum placitis desumpta probant exempla, v. g. quando ex veriore sententia feudum ecclesiasticum seu presbyteriale, *Priester oder Pfarr-Lehn*, proprie dicitur, quod propter officium seu munus ecclesiasticum alicui concessum est: idem quoque illud, si originem rei spectes, circa feudi nobilis appellationem euenisse, persuasum habemus.

§. XLIII.

Quemadmodum enim superius monstratum est, quædam officia maiora seu nobilia, quædam contra minora seu

ingnobilis fuisse, atque illa rursus vel regalia vel non regalia, hoc est, vel cum potestate regalia iura principis nomine exercendi, vel sine hac, constituta; & vero utriusque generis officialibus de salario prospiciendum fuit: ita quidem evenit, ut a scopo ac destinatione, aut, si mauis, ab adiuncta qualitate, quædam feuda seu prædia stipendiaria, nobilia dicta sint, quædam ingnobilis, atque illa rursus vel regalia, vel non regalia.

§. XLIV.

Obseruandum vero hoc loco est, regulariter saltem præcipuæ dignitatis officialibus ipsa prædia, vtenda fruendaque tradita, inferioris autem conditionis ac ministerii hominibus certam, duntaxat fructuum ac præstitam portionem quotannis deputatam ac præstitam fuisse; qua ex re feudorum, quæ vulgo de camera & de cauena dicuntur, origo repetenda venit: quæ quidem hoc nomine impropria esse non male dicuntur, quod naturaliter feudi obiectum esse debet res immobilis. Add. Thom. Cragius, *de Feudis Scot. Lib. I. p. 61. edit. Londin.*

§. XLV.

Præterea notandum hic est, quod eapropter tantum illi præcipuæ dignationis officiales, quibus ipsa feuda ac prædia stipendiaria tradita fuerunt, *vasalli* proprie dicti appellati, ceteri autem quibus solum fructuum portio assignata, aliter nuncupati sint. Bene in hanc rem scribit Freherus, *in Notis ac Constitutionem Caroli Crassi*, ut vulgo creditur, *de Feudis: Qui feuda a principibus non habent, assidati, clientes, stipendiati, ministeriales, palatini eorum sunt, & quotidie ad seruiendum parati esse debent. Diuersi ergo ministeriales a vasallis, re & nominibus, quibus in antiquis instrumentis separantur. Cui adde Veterem Auctorem de Beneficiis, cura illustris Viri, Christiani Thomasi, editum, §. 131. itemque Hertium, in Diff. de Subiect.*

iect. Territor. §. XI. Eybenium, in Electis Iuris Feudalis cap. 9. §. 10.

§. XLVI.

Porro hoc etiam tenendum est, solum præcipui generis officiales, qui vetusta Longobardorum voce *vasalli* proprie vocati, *nobiles* fuisse, utpote partim ab nobili, quo fungebantur, officio, partim vero a feudalis prædii possessione, nobilitatis ornamentum mutuatos. Atque hoc est, quod supra §. XI. dixi, continuasse petitam antiquissimis temporibus (quibus tamen nequaquam ævum Taciti aut Julii Cæsaris, sed solum prima Francorum proximeque antecedentia tempora, indigitare volui) a prædiorum possessione prærogatiuam, ad nobilitatem vel plane acquirendam, vel saltem tuendam ornandamque. Haud secus ac hodieque in Imperio Romano-Germanico ad conferendam & acquirendam nobilitatem maiorem opes ac prædiorum possessiones requiruntur, quæ dignitatis splendori respondeant. vid. Capitul. Carolin. *artic. I.* Ceteri autem ac inferioris generis fideles, qui deinde propriis nominibus *ministeriales, milites, Dienst-Leute, &c.* appellati, plerumque *ignobiles*, seu plebei ordinis fuerunt, utpote & a muneris sui ratione, & ab exiguo eius auctoramento, omni dignatione ac prærogatiua destituti. Atque hoc est, quod dicit Obertus de Orto II. *Feud. X. Ceteri vero qui ab antiquis temporibus beneficium non tenent, licet noviter a capitaneis ac valuasforibus adquisierint, plebei nihilominus sunt. Nam illi qui soldatam habuerunt vel acceperunt, vel habent, per eam nullum pedagium, sed nec feudi usum acquirunt. Soldata autem est præstatio quedam annua gratuita, que a neutra parte transit in heredem. Morte enim dantis vel accipiendis interveniente finitur. Soldata vero dicitur, quia plerumque in solidorum donatione consistit, quandoque autem in vino & annona consistit.*

§. XLVII.

§. XLVII.

Integrum, quem citavi, textum exscribere, & compendiarie Disputationis ratio, & in aliis quoque, quæ propositæ sunt rebus, ab omni descriptionis prolixitate consulto abstinentis, nudamque veritatem, aut verisimilitudinem saltem, hac vice proposuisse contenti intentio, prohibuit. De cetero, uti locus ille cuius est obuius, ita sane iusta ex antiquitatibus feudalibus illustratione dignus videtur. Inprimis autem distinctio feudi, in nobile ac ignobile, in eo manifestissimum habet fundamentum. Vnde falluntur atque fallunt, qui iure Longobardorum omnes vasallos, eo ipso quod vasalli sint, Nobiles esse existimant, adeoque omnia feuda, etiam improprie sic dicta, pro nobilibus habere volunt. Add. II. F. 34. §. 2.

§. XLVIII.

Secundo, ex cit. cap. II. F. 10. manifeste probatur, solam illam, quam supra dixi, prædii, etiam feudalis, & cum militia coniuncti possessionem, illo tempore nobilitatem non amplius simpliciter importasse; sed hoc saltem casu, ubi quis vel longam annorum seriem numerare potuit, qua feudum, onusque militiæ ei annexum, in familia sua re-federit, vel si quis de feudo aliquo nouiter quidem, attamen vel ab ipso Imperatore, vel a Duce, Marchione, aut Comite, inuestitus fuit.

§. XLIX.

Tertio, hoc etiam ex citato capitulo constat, varios nobilium vasallorum gradus atque ordines fuisse. Quorum primus est regali dignitate pollentium, & ab ipso Imperatore de Ducatu, aut Marchia, aut Comitatu inuestitorum; secundus Capitaneorum, seu Valuasorum maiorum in specie ita dicto-

dictorum, qui scilicet, absque dignitate regali, ad totius quippe provinciae gubernationem spectante, tantum de plebe aliqua vel plebis parte, v. g. vrbe, castro, &c. cum potestate quadam & iurisdictione sunt inuestiti. *Tertius* ordo siue gradus nobilium vasallorum est eorum, qui ab aliquo secundi ordinis vasallo, seu valuasore maiore, feuda acceperunt, ac longo tempore tenuerunt. *Quartus* ordo siue gradus huius generis vasallorum est eorum, qui a tertii ordinis vasallis, siue a valuasoribus minoribus, feuda acceperunt, & longo tempore tenuerunt vid. Bitschium, in *doctissimo ad cit. loc. Commentario*, & Struuium, in *Syntagm. Iur. Feud. cap. 3. aph. 5.*

§. L.

Ceterum quid varia illa vasallorum nobilium nomina tum vi vocis, tum in re ipsa significant, nemo, arbitratur, perfecte explicare poterit, nisi qui veteris pariter ac hodierni aevi instituta, de subalternatione seu subordinatione officialium, in sago praesertim, simulque quidnam sermone prisco *vassorum*, *vassorumque vasorum*, ac *vassallorum* vocabula notauerint, penitus intellexerit. Nos in praesenti quidem haec linquimus, beneuolumque Lectorem, plura desiderantem, ad incomparabilis Schilteri Commentarium, *ad Rubricam iuris feud. Alemann. cap. 1. §. 1.* vbi de septem clypeis militaribus, ablegamus; vnum hoc addentes, videlicet, sine magna difficultate ex superioribus patere, cur medii aevi scriporibus, Duces solummodo, Principes & Comites, nequaquam vero equestris, qui hodie dicitur, ordinis homines, *viri nobiles* appellati, ac pro nobilibus reputati sint. Add. Dn. de Plönnies, de Ministerialibus, *Thef. XXII.*

§. LI.

Quibus ita praemissis, surgit definitio feudi nobilis,
D
in

in vera ac primigenea sua indole spectati, quod scilicet propter officia, in nobiliore reipublica parte, vel principis aula prestanda, in re immobili, sub lege fidelitatis alicui concessum est, accipientemque variorum iurium ac privilegiorum facit participem. Ex qua brevissimis, consecrari loco, deducimus, Status ac Principes Imperii omni tempore eadem ratione feuda nobilia concedere potuisse, qua quidem illustres nobilesque dignitates administris suis conferendi, potestatem habent. Qua de pluribus videri potest laudatus aliquoties Dn. de Cocceii, de Potestate Statuum circa dignitates.

§. LI.

Proximum est ut moneamus, quod prima feudorum nobilium instituta, & eorum cum maxime, quæ cum regali potestate secularibus principibus concessa fuerunt, temporum usu, tantopere sint mutata, ut in multis, si nomen excipias, prisca indolis nihil fere quidquam supersit. Ecce enim, ipsæ dignitates quondam nihil aliud erant, quam præfecturæ quædam personales ac temporariæ, minime hereditariæ: in prædiis autem stipendiariis tantummodo quædam usufructus ratio constituta fuit. Postea temporis & officiales & magistratus redditus sunt perpetui, quin tales esse plane desierunt; prædia vero stipendiaria iure quodam dominii possideri, atque hereditario veluti titulo, vna cum omnibus iuribus & immunitatibus, ad heredes transmitti cœperunt. Qua de re pluribus agit Dn. Prasæ, in Dissert. de Causis mutati feudorum iuris.

§. LII.

Quibus rebus adducti sunt multi eorum, qui prædia sua allodiali titulo adhuc possederunt, ut in feudum ea offerrent principibus, & pro commodo lucranda iurisdictionis, immunitatisque ab oneribus publicis, equestria sponderent ferui-

seruitia, adeoque nominatenus saltem in officialium numerum reciperentur. Accesserunt deinde alia quoque mutationis causa, & pro ratione, loci, temporis, aliarumque circumstantiarum varie transformari coepit feudum nobile. Namque olim, quo perpetuo milite quasi praesidiario instructum esset Imperium, ratio inuenta est, qua eos, qui virtute bellica praestabant, cum omni posteritate militiae consecrarent, certis quibusdam bonis, sollemni ceremonia illis assignatis, hac lege, ut ipsi eorumque posterum masculi iis fruantur quidem, sed vicissim ad militiam subeundam, cum usus foret, parati essent. Qua ex causa infinita velut *Servorum nobilium* multitudo, quos *Edel-Schalke Edel-Knechte* appellari constat, oplevit Germaniam. Verum hodie feudorum nobilium deprehendas possessores, in nulla prorsus reipublicae parte occupatos. Et haec est secundaria illorum inadoles. Confer omnino Lud. Hugonem, *de Stat. Region. Germ. cap. 4. §. 22.* ac Herrium, *de Feudo Nobili.*

§. LIV.

Quamquam vero non Imperator tantum, in partibus Imperii, sed Status etiam in suis territoriis, Officia nobilia tam regalia quam non-regalia, toto quasi die constituent, in primis quod elegantioris seculi usu, atque maiore rerum publicarum cultu, nova subinde excogitantur splendidissimarum functionum genera: rarius tamen euenire solet, ut integrae terrae seu praedia assignentur vel in supremis honoribus constitutis, adeoque regalia quoque iura procurantibus administris. Terruisse quippe Principes videntur veterum officialium vestigia, qui praediorum intuitu se necessarios veluti, ut ita loquar, effecerunt, posthabitaque, aut in proprios saltem usus conuersa, munerum suorum ratione, haec vna cum ipsis fundis, ad similitudinem allodiorum, transmiserunt ad posteros. Cui accedit, quod argentum & aurum neque propitii

28 DE VERA INDOLE FEVDI ET OFFICII NOBILIS.

pitii neque irati Dii hodie negauerint Germanis. Quam ob rem dantur quidem nunc etiam officia reipublica nobilia, hoc est, absque vlla alia concessione nobilitatem tacite tributentia; verum feuda hisce adscripta, veterum ministerialium more, magis de camera & de cauena, quam proprie sic dicta esse, intelliguntur.

Sed hac sunt, qua pro virium imbecillitate, temporisque ac instituti ratione, Speciminis Academici loco, proponenda habui. Bonum atque beneuolum Lectorem, vt erranti commiter monstret viam, rogo: DEO autem O. M. laudes & gratias dico sempiternas.

VIRO IUVENI
NOBILISSIMO ET PRAECLARE DOCTO
ADAMO ANTONIO MEYERO
IVRIS VTRIVSQUE CANDIDATO DIGNISSIMO

S. P. D.

C. ACHATIVS BECKIVS, D.

A Deo memor fuisti nominis Tui, quod per hos aliquot annos in Academia Ienenſi professus es, *Amicorum suauissime*, vt communi eorum, qui Te propius norunt iudicio, omnes strenui Iurisprudentiae Cultoris numeros impleueris. Neque enim auditor tantum sedulus in Philosophorum pariter ac Iurisconsultorum scholis fuisti optimarum doctrinarum, sed earum quoque curiosus in Museo scrutator, & in auditoriis scitus disceptator. Qua ratione vt egregium plane exemplum omnibus Tui ordinis adolescentibus, quod sequantur, praebuisti; ita tum de publico eruditionis specimine, tum de feliciter exantlatis Academicorum studiorum laboribus, ex animo Tibi gratulor; eosque porro rerum omnium apprecor successus, qui diuinae voluntatis lege probitatem ac industriam indubitatae consequuntur. Vale, & me amare perge.

* * *

155077

ULB Halle
003 856 860

3

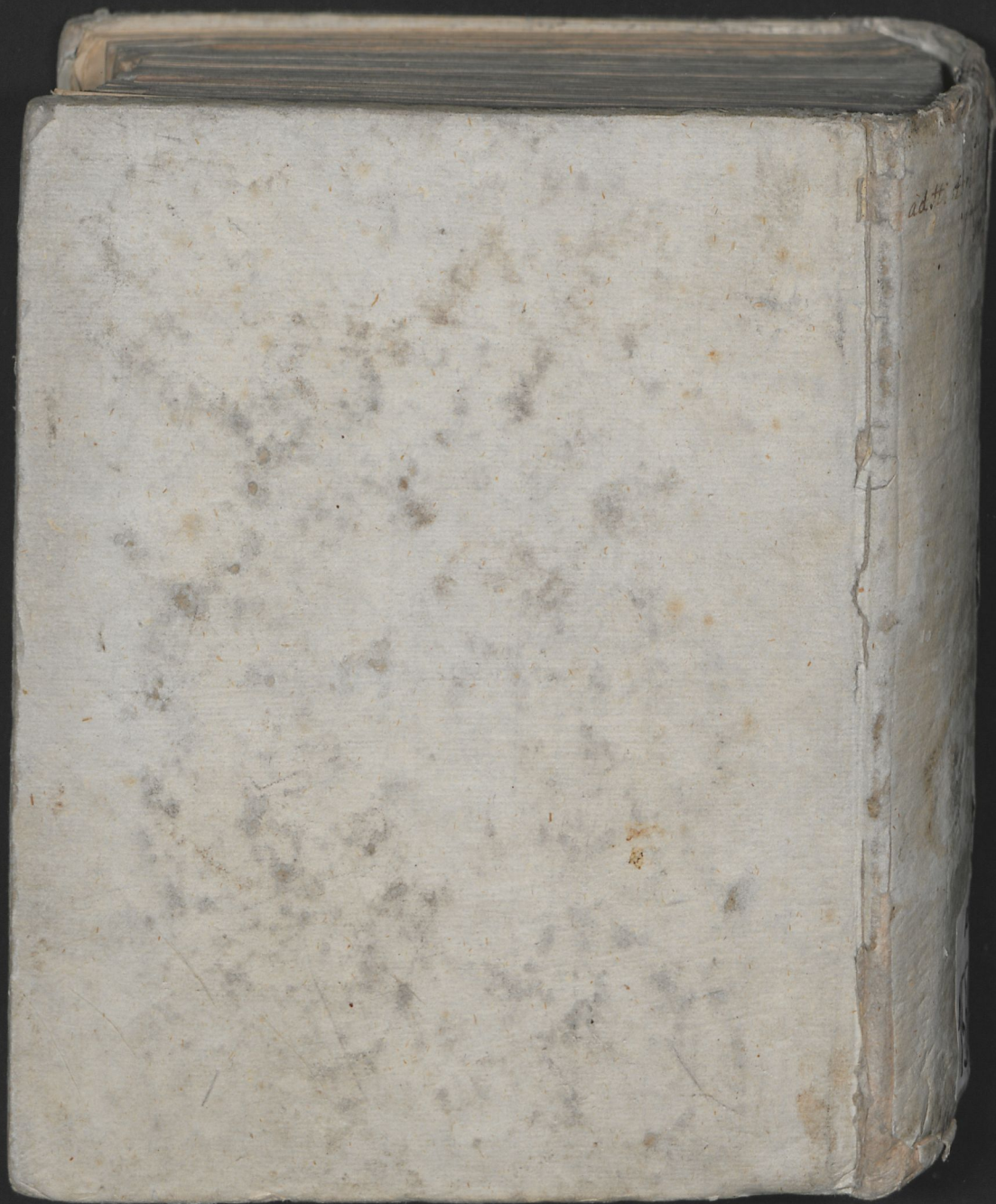

5b.

Vd 17

R

EXERCITATIONEM ACADEMICAM
DE

**VERA INDOLE
FEVDI ET OFFICII
NOBILIS**

*ADSPIRANTE DIVINA GRATIA
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO*

DOMINO

WILHELMO HENRICO

*DVCE SAXONIAE IVLIACI CLIVIAE MONTIVM
ANGARIAE WESTPHALIAEQVE ET RELIQA,*

SVB PRAESIDIO

CASPARIS ACHATII BECKII, D.

*IVR. PROFESSORIS PVBLICI EXTRAORD. SCABINATVS ASSESSORIS
ET CVRIAE PROVINC. SAXON. ADVOCATI ORDINARII*

*PRAECEPTORIS AC HOSPITIS SVI
AETATEM COLENDI*

IN ACADEMIA IENENSI

D. XXVII. NOVEMBER, MDCCXXII.

*PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI
IN AVDITORIO ICC.*

SVBIIICIT

ADAMVS ANTONIVS MEYER, LL.C.

BARVTHO-FRANCVS.

—
IENAE LITTERIS FICKELSCHERRIANIS.

14

